

הדלקת נרות: 19:12

צאת שבת: 20:23

מוצ"ש לר"ת: 21:19

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

הרקע המשפחתי קובע

בשיחות עם רווקים נשמעה הטענה הבאה: 'לא מתחתנים עם המשפחה מתחתנים עם הבחור/ה!' - זה נכון, ולא נכון. נכון הדבר, שבסופו של יום אנו נשארים עם הבחירה שלנו, שאיתה נחיה, איתה נגור, ויחד נגדל את הילדים. אבל מאידך גיסא, אנו עדיין מתחתנים גם קצת עם המשפחה. אל נשכח שנצטרך להתארח אצלם בשבתות וחגים, וגם נרצה ליהנות שם ולא לסבול. אם האווירה שם לא תתאים לנו, היא תגרום לחיכוכים.

בנוסף לכך, איזה סבא וסבתא יראו הילדים מולם? ההתנהגות, האופי של הסביבה, ורמת הדיבור צריכה להתאים לנו ולילדנו.

צריך לדעת, שדרך הכרת המשפחה נלמד מהיכן 'נולד עובר זה'. כלומר, כשנכיר את הרקע וההיסטוריה של בן הזוג, נבין את התנהגותו, ומאלו חסכים הוא סובל.

יש לקחת בחשבון שהאדם מעתיק את ההתנהגות שהוא ראה בבית הוריו, כמאמר הפתגם: 'התפוח לא נופל רחוק מהעץ'.

למשל, אם הוריו התגרשו כשהוא היה צעיר מאד, והוא חווה בבית חוויות לא נעימות של מתחים ואפילו של אלימות, הוא עלול לקחת את זה עימו לבית החדש שאותו הוא מקים. הוא עלול לחפש דמות של אבא או של אמא. עלולה להיווצר אצלו דרישה עצומה לתשומת לב, וצורך גדול ביחס ורגישות, יותר מאשר לאדם רגיל שגדל במערכת יחסים בריאה בין ההורים.

לכן, בטבלת היתרונות והחסרונות יש לשקלל גם את הנתונים של הרקע המשפחתי, שהם חשובים ולעיתים אף מכריעים.

רגע החלטה

אם נצייר גרף של פגישות הוא יראה כך: עליה חזקה, שיא, ואח"כ ירידה מתונה. עלינו להשתדל להיכנס לחופה בשלב העליה. כלומר, כדאי להתחתן כשעדיין ישנה התפעלות והתרגשות. אבל אם יצאנו ביחד יותר מדי זמן והתרגלנו אחד לשני, נעלם החידוש, ואז אנו כבר בשלב הירידה.

קבלת החלטה לחתונה בשלב של הירידה יכולה ליצור מצב שנכנסים לחופה עם בעיות של שלום בית, אינטריגות, אכזבות ומוראל נמוך, ולפעמים אפילו בהרגשה של - 'מכריחים אותי להתחתן'.

פרשת השבוע

מחלוקת

"ויקח קורח בן יצחק בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אלקיב ואון בן פלג בני ראובן. ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים... ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אלהם רב לכם כי כל העדה כלם קדשים וכתוכם יהנה ומדוע תתנשאו על קהל יהנה?"

מה רוצה קורח??? כאשר בני ישראל הפכו להיות לעם, חולקו מינויים בתפקידים שונים: משה רבנו- מלך. אהרן- כהן גדול. אלצפן בן עוזיאל- נשיא. קורח בא בטענה צודקת לכאורה- ארבעה אחים היו: עמרם, יצחק, חברון ועוזיאל.

עמרם שהוא הבן הבכור - בנו, משה בן עמרם נטל מלוכה. אח"כ יצחק שהוא השני, בנו קורח ראוי לכהונה גדולה. ומדוע משה מינה את אחיו אהרן להיות כהן גדול, לפי סדר הגדולה, קורח ראוי להיות כהן גדול!

לכן קם קורח לחלוק על משה שלפי דעתו בדה את המינויים מליבו. אבל כולנו יודעים שמשה רבנו לא עשה דבר גדול או קטן מבלי הוראה מפורשת מהקב"ה. לכן אמרו חז"ל - כל החולק על רבו כחולק על השכינה.

כאשר משה שמע את הטענה של קורח ועדתו הוא הגיב באופן שקול ואצילי שנאמר "וישמע משה ויפול על פניו". הוא כלל לא נכנס לעובי הקורה ולמחלוקת אלא מיד אח"כ אמר לקורח, שמחר בבוקר קורח וכל עדתו יעמדו לפני אהל מועד עם גחלים ועליהם קטורת ומי שישאר בחיים הוא הקדוש. לכן אמרו חז"ל "איזוהי מחלוקת שאינה לשם שמים זוהי מחלוקת קורח וכל עדתו". ולמה לא הוזכר משה? כיון שהוא לא נחלק.

החתם סופר הסביר שמחלוקת קורח וכל עדתו פירושו- שגם בתוך המפלגה של קורח היתה מחלוקת שכן כל אחד משך לכיוון שלו. קורח ביקש- כהונה גדולה. מאתים וחמישים איש- היו בכורות ובקשו שתחזור אליהם עבודת הקורבנות שהפסידו אחרי חטא העגל. דתן ואבירם- בקשו לחרחר ריב ולהתסיס יותר.

והסוף ידוע, קורח ועדתו קמו למחרת עם מחתות גחלים וקטורת ועמדו פתח אוהל מועד, ואז יצא אש ושרפה את כולם חוץ מאהרן הכהן,

ואח"כ כתוב: "ותפתח הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיכם ואת כל האדם אשר לקורח ואת כל הרכוש. ויגדו... חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל". נמצאנו למדים כמה קשה המחלוקת. קורח ועדתו היו בטוחים שהמחלוקת היא לשם שמים, אבל סוף סוף זוהי מחלוקת..

ואחרי שהיא מתחילה קשה מאוד לעצור בעדה, שהרי בסוף דברו כנגד משה רבנו בחירי' ואהרן קדוש ישראל. נלמד כולנו לברוח מהמחלוקת ולהיות תמיד בשלום עם כולם.

שבת שלום ומבורך
אבנר קוואס

אתמול בערב עברתי ליד בית קברות וראיתי כמה צעירים עומדים בשער.

שאלתי אותם מה הם עושים פה? הם ענו שהם נורא מפחדים ומנסים לקבל אומץ להיכנס לבית קברות בחושך. אמרתי להם שאני מבין אותם וגם אני כשהייתי בחיים פחדתי להיכנס לבית קברות. מעולם לא ראיתי מישהו רץ ובורח במהירות כזו...

בדיחה

כבוד הדי

אמרו חז"ל: 'איזהו מכובד - המכבד את הבריות'. כדי לקבל כבוד צריך קודם כל לתת כבוד. לנתית כבוד יש מספר אופנים. • לכבד את הזולת בדיבור ובמעשה.

לצערנו, קורה שההורים בינם לבין עצמם, לא מכבדים אחד את השני כראוי, ולפעמים גם מזלזלים. הדבר חמור שבעתיים כאשר זה נעשה ליד הילדים. וממילא הדרישה מהילדים לכבד אותנו ההורים לא תקפה בכלל ולא עושה עליהם שום רושם, שהרי: 'אם בארזים נפלה שלהבת, מה יעשו איזובי קיר?!'. לאור זאת עלינו ההורים לדבר בכבוד אחד אל השני, ולהפגין סבלנות וסובלנות.

סבלנות - כשאחד מבני הזוג מדבר, לא לקטוע אותו באמצע, אלא להקשיב לו עד שיסיים את דבריו ורק אז לענות.

סובלנות - לדעת לקבל את דעתו ומעשיו של השני גם כשאינם מוצאים חן בעיני. זאת ועוד, להיזהר לא להכפיש אחד את השני בכלל. כלומר, לא לגנות את אופיו, תכונותיו או לומר לו שהכל התחיל מהמשפחה שלו...

• מחמאות - חשוב מאד שההורים יחמיאו אחד לשני ויאמרו דברי הערכה בקול רם כדי שהילדים ישמעו את הדברים ויחזקו את ההורים.

למשל, בליל שבת לפני אמירת 'אשת חיל', יאמר האבא לכל הילדים: הגיע הזמן שנאמר לאמא תודה על כל הטוב והיחס שקיבלנו ממנה במשך השבוע. ואחר כך כולם ישירו ביחד את השיר 'אשת חיל' שהוא שיר הלל והודיה לאשה.

• המחשה - כשמכבדים זה את זה, ראוי להמחיש את הדבר. למשל, כשהאבא חוזר הביתה, האמא תתייחס אליו, תתעניין בו ותשאל אותו איך הוא מרגיש ותדאג לו לכל צרכיו.

לעומתה, אם האבא רואה שהאמא קורסת תחת לחץ המטלות בבית, לא יעמוד מנגד, אלא יאמר לה בקול רם: תשבי לנוח קצת, אני אמשך את מה שהתחלת.

מעשים כאלו גורמים לילדים לא רק לכבד אותנו ההורים, אלא גם להעתיק הנהגות אלו לביתם כשהם יתחתנו.

סיפור לשבת

הרבי מליובאוויטש צוק"ל

הסיפורים מובאים מפיו של ר' יוסף יצחק לוי, שליח הרבי שבקליפורניה: "סיפורי הניסים והמופתים הם עניין של יום-יום אצל כל שליח. אולם נחקק בזכרוני אחד מהסיפורים המופלאים, שהתרחשו עימי בפעם הראשונה: יום אחד מצלצל בביתי אחד מנכבדי העיר, שהתקשרתי אליו זמן קצר קודם לכן. קולו נשמע נרגש ובפיו בקשה מוזרה: 'בוא מהר לבית הרפואה! דחוף!!'. הבקשה קצת הדאיגה אותי, כשזוכרתי ששבוע קודם לכן ביקש, שאבקש את ברכתו של הרבי לבריאות אימו הזקנה, שהייתה צריכה לעבור ניתוח לב מסובך". "לא היה לי פנאי למחשבות, ותוך דקות מעטות כבר עמדתי בפתח חדרה של האם הזקנה. המחזה שנגלה לעיני היה מעורר סקרנות: כולם עמדו סביב מיטתה בהתרגשות, והיא עצמה החזיקה פיסת עיתון ונישקה אותה ללא הרף. לא הייתי צריך להפציר בנוכחים כדי לדעת, מה אירע. ראשון הדוברים היה הרופא הבכיר, שטיפל באשה וסיפר על אשר ראה: 'לאחר שהאשה התעוררה בחדר ההתאוששות מתרדמת הניתוח, הורדנו ממנה את החמצן. זהו רגע קריטי מאוד, שהחולה צריך להתחיל לנשום לבד בכוחות עצמו לאחר הניתוח, שאותו היא עברה. פתאום ראיתי, שהיא אינה מסוגלת לנשום... פירוש הדבר ש... אלא שלפתע השתנה המצב, והיא התחילה לצחוק ולבכות ודיברה על איש עם זקן'. "באמצע דברי הרופא התערבה הזקנה ואמרה בהתרגשות: 'ידעתי שיהיה עלי לנשום לבד, אך הרגשתי, שאני נחנקת וידעתי- זה הסוף. לפתע אני רואה מולי יהודי עם זקן לבן, מעולם לא ראיתי אותו לפני כן, והוא אומר לי בחיוך אבהי: 'תנשמי, הכל יהיה בסדר. תהיה לך אריכות ימים'. פתאום נהיה לי טוב, וראיתי את הרופא ליד". להשלמת הסיפור הוסיף ידידי הבן את חלקו: "כשנכנסתי לחדר ושמעתי את הסיפור מהרופא, מיד עלה בדעתי כי אולי זה הרבי מליובאוויטש שביקשתי ממך, שיתפלל לרפואת אימי. רצתי הביתה וחיפשתי את העיתון עם המודעה של בית חב"ד ובה תמונתו של הרבי. כשהגעתי בחזרה לבית הרפואה והראיתי לאימי את התמונה, חטפה אותה ממני והחלה לנשק את התמונה ולצעוק: "זהה האיש!!! זהה האיש שהופיע ואמר לי לנשום!!!". הזקנה לא הרפתה ממני כל העת וחזרה ואמרה: 'אין לי ספק: הרבי הוא שהציל את חי'!!'

באחד מרחובותיה של לונדון התגורר יהודי גרמני, שהציק לכל יהודי באשר הוא. אולם שונה הייתה התנהגותו כשנפגש עם חסיד חב"ד. כאן היה יוצא מגדרו ומחייך לאותו חסיד ואף דורש בשלומו. שמעו של יהודי משונה זה הגיע לשליחו של הרבי בלונדון - הרב נחמן סודק - והוא החליט לתהות על קנקנו של הנ"ל. כאשר הגיע הרב סודק לביתו והמארח החל לספר: "אחייני, שאני אוהבו עד למאוד ומקום מגוריו בניו-יורק, נכנס לבית-רפואה לניתוח קל; הניתוח אכן עבר בשלום ובהצלחה. הרופאים קבעו לו מועד לשחרורו מבית הרפואה, ונראה היה כי הניתוח היטיב עימו. לפתע - ללא כל סיבה הניכרת לעין - חלה אחייני ומצבו הידרדר והלך. גופו, שהבריא כמעט מן הניתוח, החל מגלה סימני חולשה רציניים. הרופאים ערכו מיד סדרת בדיקות מקיפה, אך לא העלו מאומה. מסיבות מסתוריות נחלש אחייני מיום ליום. הרופאים עמדו אובדי-עצות ליד מיטתו וניסו לחזקו, אך לשווא. אחד מקרובי משפחתנו שמע על הרבי מליובאוויטש וגדולתו ועל כך שכל הפונה אליו בבקשה נושע, אם בעניינים רוחניים ואם בבעיות רפואיות. לאחר שהתייעץ עם כמה מקרובים, החליט לפנות לרבי ולבקש את ברכתו. כשנכנס ליחידות אצל הרבי סיפר האיש על מצב קרובו: הרגשתו הייתה מצוינת לאחר הניתוח; לפתע חלה ירידה תלולה במצבו, והוא נחלש עד כדי כך שאין בכוחו לעמוד על רגליו. גם הרופאים אינם יודעים מה לעשות ואין בידם אפילו קצה חוט שיובילם לפתרון - סיפר קרובי לרבי בכאב את השתלשלות הדברים, וביקש עצה וברכה "הוראתו של הרבי הייתה פשוטה ובלתי-מובנת: 'להחליף את האחות שמטפלת בו, ואי"ה בקרוב יעזוב קרובכם את בית-הרפואה'. אף שלא הבינו את הסיבה לדברים, צייתו בני המשפחה לדברי הרבי והחליפו את האחות, שטיפלה במסירות יוצאת-דופן וללא ליאות בקרובי. והנה, כעבור שעות אחדות חזר הצבע ללחייו של החולה ושנתו הייתה טובה ושקטה. כעבור יומיים התהלך על משענתו ולא היה כל צורך להחזיקו בבית-הרפואה. הרופאים, שנדהמו למראה השיפור הפתאומי, חקרו את האחות, וגילו להפתעתם שהיא זו שגרמה להתדרדרות במצבו". אחות 'מסורה' זו הייתה גרמנייה, ששנאה יהודים שנאת-מוות. מאחר שהייתה האחראית הבלעדית לשלומו של קרובי, דאגה להכניס מדי יום ביומו כמות קטנה של רעל לגופו - כמות קטנה שהרופאים לא יכלו לגלותה בבדיקות. כך קיוותה להמשיך, עד שאחייני לא יהיה עוד בין החיים ר"ל. "באנחת רווחה סיים האיש את סיפורו. "בוודאי כבודו מבין עתה, מדוע מיווד הנני עם חסידי חב"ד. אם זהו כוחו של רבם, אני מסיר את כובעי גם לפני חסידיו". (עין חמד)

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות ויכוחים?
מרגישים שאינכם מתאימים?
הילד שלכם מתחצף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינוך ילדים,
הדרכת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של
ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חייגו עכשיו - 1599-59-59-39

